

LIBRIS

We know
books

JAMES PATTERSON
HOWARD ROUGHAN

FURTUL

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES

Furtul / James Patterson & Howard Roughan ; trad. din lb. engleză:

Gabriel Stoian. - București : RAO Distribuție, 2024

ISBN 978-606-006-956-0

I. Roughan, Howard

II. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sect. 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JAMES PATTERSON și HOWARD ROUGHAN

Steal

Copyright ©2022 by James Patterson

Prezenta ediție este publicată cu acordul Kaplan/DeFiore Rights
prin intermediul Graal Literary Agency.

Toate drepturile rezervate

Furtul

© RAO Distribuție, 2022

Pentru versiunea în limba română

2024

ISBN 978-606-006-956-0

APRECIERI

Patterson știe unde se ascund cele mai profunde temeri ale noastre. Nu-i poți opri imaginația.

New York Times Book Review

James Patterson își scrie thrillererele ca și cum ar construi roller coastere.

Associated Press

Nimeni nu ar ajunge atât de cunoscut fără un talent înăscut de povestitor – talent pe care îl posedă din belșug.

Lee Child, declarat autor de succes numărul unu
la *New York Times* pentru seria Jack Reacher

James Patterson știe cum să vândă fiori și suspans într-o proză clară și neclintită.

People

Patterson reduce o scenă la un singur detaliu elocvent, la elementul care definește un personaj sau face o intrigă să

URBIS | We know books
avanseze. Este ceea ce declanșează proiectorul de film în
mintea oricărui cititor.

Michael Connelly

James Patterson e marele șef. Nu mai e nimic altceva de spus.

Ian Rankin, autorul de succes al seriei Inspectorul Rebus,
New York Times

James Patterson este standardul de aur în baza căruia sunt
apreciați ceilalți scriitori.

Steve Berry, autor de bestseller numărul 1, al seriei Colton
Malone

Prin prolificitatea sa, Patterson pare de neoprit.

USA Today

Patterson aparține unei clase aparte.

Vanity Fair

PROLOG

MAI BINE DECÂT BETTY, MAI MORT DECÂT MORT

UNU

STÂND ÎN SPATELE BARULUI din mahon lustruit perfect, aflat în camera de biliard a tatălui său, Carter von Oehson își pregătea un cocktail din gin și apă tonică, la care a adăugat câteva picături de limetă.

- Nu uita, îi spusese cândva tatăl lui, să nu lași felia de limetă stoarsă în băutură. Arunc-o și taie alta. Dacă nu procedezi așa, dai dovadă de neglijență.

Carter nu uitase acel sfat părintesc, fie și pentru că la acea vreme avea doar nouă ani.

Un bărbat din neamul von Oehson nu e niciodată prea tânăr ca să deprindă lucrurile cele mai bune din viață.

Și acel bărbat nu avea să fie vreodată privat de cea mai bună educație. După ce absolvise liceul Phillips Exeter¹, Carter era acum boboc la Universitatea Yale. Nu avea nicio importanță că era extrem de inteligent și că probabil ar fi putut fi admis la Yale și prin propriile forțe. Nu conta dacă avea note sau rezultate

¹ Numit și Academia Phillips Exeter, acest liceu privat pregătește tineri pentru admiterea în universități de prestigiu, având peste 1 000 de cursanți din Statele Unite și din aproape 37 alte țări din lume.

bune la teste. Ceea ce avea Carter în primul rând era numele lui – von Oehson – și, lucrul cel mai important, omul care i-l dăduse.

Mathias von Oehson, care absolvise facultatea Yale în 1986, conducea cel mai profitabil fond de investiții speculativ din lume. Revista *Fortune* evaluase averea sa netă la peste douăzeci și patru de miliarde de dolari, dintre care o sută de milioane erau destinate iubitei sale alma mater la absolvirea lui Carter. Desigur, Carter abia își depusese candidatura pentru Yale, când tatăl lui a făcut acel angajament de o sută de milioane de dolari către membrii cei mai importanți ai consiliului de administrație al universității în timp ce mâncau împreună fripturi de vită în un restaurant Peter Luger¹. Sincronizarea era esențială. Iar pentru Mathias von Oehson, la fel a fost și plecarea unicului său fiu care mergea să studieze la Yale.

În realitate, tatăl și fiul nu discutaseră niciodată despre înscrierea lui Carter la Yale. Ideea fusese de la sine înțeleasă tot timpul. *Fie că-ți place, fie că nu, acolo vei studia, Carter.*

Și, vai, ce mult îi plăcea lui Carter acea idee.

Petrecerile care durau toată noaptea din Sala Durfee. Notoriile curse în pielea goală prin Biblioteca Bass. Participarea la o viziune din domul Planetariului Leitner, în timp ce ești beat mort, pentru ca apoi să mănânci un ardei mare, copt la flacăra la Pizzeria Pepe. O educație la o universitate de frunte din estul Statelor Unite reprezenta culmea absolută a rafinamentului.

Și, lucrul cel mai important – ceea ce Carter aprecia din plin – era faptul că acel loc se afla spre sud, la doar la jumătate de oră distanță, pe care o parcurgea pe autostrada 95, la volanul automobilului său coupé, marca BMW M8, locuința părinților lui. Sau, mai curând, de una dintre casele pe care aceștia le dețineau.

¹ Restaurant renumit pentru fripturi.

Era o vilă de șindrilă stil Nantucket în Darien, proiectată de Francis Fleetwood, care dădea spre canalul Long Island și măsura 2 500 de metri pătrați, cu o valoare estimată de cincizeci și patru de milioane de dolari. Și, de cele mai multe ori, doar stătea acolo, pustie.

Cu excepția cazurilor în care Betty se ducea acolo. *Betty reprezenta unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale lui Carter.* Pe de altă parte, ea întârzia mereu la întâlnire.

Carter s-a uitat din nou la cadranul ceasului său, un Patek Philippe, prins la încheietura mâinii stângi cu o curea din silicon de culoare albă cu albastru elegantă. El și Betty se întâlneau de multe ori, iar el nu-și amintea altă femeie care să îl fi făcut să aștepte atât de mult. La o adică, timpul însemna bani. Timpul ei, și banii lui.

În timp ce a luat o înghițitură din ginul cu apă tonică, i-a trecut scurt prin minte să o sune, însă ideea asta a fost anulată imediat de sunetul melodios al soneriei de la ușa principală.

Purtând blugi zdrențuiți și un tricou polo decolorat, Carter s-a îndreptat desculț spre ușă, călcând pe dalele din marmură italiană, de culoare albă, cu care părinții lui pardosiseră podeaua holului de la intrare. Emoția a pus stăpânire pe el. Senzația asemănătoare cu urcarea inițială lentă a unui montaignes russes dinaintea cursei vieții lui. Și, întotdeauna, dar întotdeauna, aceleași două cuvinte pe care le auzea când el deschidea ușa.

– Bună, frumosule, va spune ea.

Însă nu și astăzi.

Derutat, Carter a clipit de câteva ori. Însă și oarecum fascinat.

Femeia avea părul castaniu, des și lung. Avea pielea bronzată, chiar și acum în luna decembrie, la care se adăuga o haină lungă până la pământ din blană de nercă, ce lăsa impresia că pe sub aceasta nu existau prea multe haine.

- Nu ești Betty, a spus el.

- Nu sunt, i-a răspuns ea, apropiindu-și gura de urechea lui stângă și șoptind cu un accent rusesc: *Sunt mai bună decât ea.*

DOI

A TRECUT CA VÂNTUL pe lângă el, bocănind pe pardoseală pe tocurile înalte de aproape opt centimetri, și, după ce s-a oprit în mijlocul foaierei, s-a întors cu fața spre el. Ochii ei verzi ca jadul au poposit asupra mâinii în care el ținea paharul.

- Ce băutură ai acolo? l-a întrebat ea.

Carter a coborât privirea ca și cum ar fi făcut un efort pentru a-și aduce aminte.

- Gin și apă tonică.

- *Ce anost*, a spus ea. Nu ai niște tequila?

- Depinde. Tu ai un nume?

Mimând în glumă dezamăgirea, ea a clătinat din cap.

- Întotdeauna pui atât de multe întrebări?

- Asta a fost singura.

- Una în plus, l-a tachinat ea. Pe de altă parte, Betty mi-a spus că-ți place un pic de mister.

- Deci, tu și ea sunteți... prietene?

- Cam așa ceva. Ea a trebuit să plece într-o călătorie în ultima clipă, dar s-a gândit că s-ar putea să mă placă. A coborât puțin haina din blană de nură doar cât să-și etaleze

rotunjimea sânilor dezgoliți, care erau o idee mai mari decât cei ai lui Betty. Îți plac, nu-i așa?

Hm.

– Cred că ești foarte atrăgătoare, a spus Carter, simțind că vocea lui suna mai școlărească decât și-ar fi dorit. Și-a dres glasul, coborând tonul cu jumătate de octavă. De fapt, aș spune că arăți superb.

– Asta-i bine, a spus ea, trăgându-și haina din blană peste umeri. Și-acum, ce-ar fi să-mi oferi acea tequila?

Carter a condus-o în sala în care se găsea masa de biliard și s-a dus direct la bar. Bineînțeles, o va impresiona datorită cunoștințelor lui privind procesul de maturare a lichidului obținut din agave albastre, astfel că a întrebat-o:

– Reposado¹ sau añejo²?

Poate că nu trebuia să întrebe.

– Ține-ți gura și toarnă.

Carter a luat un pahar ca pentru whisky și a turnat o porție generoasă de Partida Elegante. Imediat ce i l-a întins, ea l-a dat pe gâtje ca o băutoare înrăită, a socotit el. Apoi, fără să ezite, ea a întins o mână spre paharul lui și a extras felia de limetă, pe care a supt-o până a uscat-o.

Apoi, pleosc. Coaja a revenit în paharul lui.

– Carter, n-ai vrea să mă ajuți să dezbrac haina asta?

S-a întors cu spatele spre el, iar ceafa, gâtul ei lung și tot restul au stârnit în Carter o sumedenie de gânduri extrem de necurate. *Clic, clic, clic*, a făcut caruselul în timp ce urca. Dacă în mintea lui nu ar fi auzit cealaltă frază, cea a tatălui său, haina de blană s-ar fi aflat deja pe podea, împreună cu ei doi.

Trabucurile și femeile. Cele două lucruri la care nu trebuie niciodată să te grăbești, fiule.

Asta auzise Carter când împlinise unsprezece ani.

¹ Tequila învechită în butoaie de stejar între două luni și un an.

² Tequila învechită în butoaie de stejar cel puțin un an.

Încet, Carter a întins ambele mâini, înaintând pe pipăite pe sub haina de blană. Detesta muzica lui John Mayer¹ – fără a mai vorbi că îl ura și pe artist – , însă, pentru prima oară, a înțeles la ce se referea cântărețul în piesa *Your Body is a Wonderland*². Femeia aceea îl uimea. Avea pielea la fel de moale și mătăsoasă ca blana de nurcă.

Desigur, un bărbat tânăr nu poate fi chiar atât de răbdător.

Mâinile lui s-au furișat pe lângă buricul ei, iar degetele lui au descoperit marginea chiloților ei din dantelă. Avea să facă mai întâi un tur al perimetrului înainte de a pătrunde înăuntru.

Brusc, a înghețat. *Ce mama...?*

În chiloții aceia exista o umflătură într-un loc în care nu trebuia să se afle așa ceva. Doar dacă nu cumva acel „Mai bună decât Betty“ era, de fapt, un *Benny*.

Carter și-a retras imediat mâinile. A fost cât pe ce să se împiedice în încercarea de a se îndepărta de ea. Când ea s-a răsucit pe călcăie, primul lucru pe care l-a văzut el a fost zâmbetul ei. Apoi a apărut și altceva.

Pipăise ceva dur, desigur, și, preț de o fracțiune de secundă, s-a simțit ușurat văzând că era vorba de altceva decât ceea ce crezuse el. În următoarea fracțiune de secundă nu a mai fost la fel de sigur.

Nu avea nimic împotriva filmului *The Crying Game*³. Cu toate astea, să vadă un pistol calibrul 9 mm, îndreptat acum spre pieptul lui?

– Cine ești? a întrebat-o Carter. Și ce dorești?

– Iar ai început să pui întrebări, a spus ea.

Carter a înțeles, fără întrebări. Va face o ofertă impulsivă, născută din panică pură și dintr-o educație extrem de privilegiată.

¹ Cântăreț american de muzică pop și blues rock.

² Trupul tău este o țară a minunilor.

³ Aproximativ, *Joaca de-a plânsul*, thriller lansat în 1992.

– Dacă e vorba de bani, poți să iei tot ce am. Oricât de mulți dorești. Ți promit. Orice. Poți avea tot.

Mimând dezgustul, ea a clătinat din cap.

– Ascultă, Carter, acum mă insultă. Arăt cumva ca una care are nevoie de bani?

– N-am vrut să...

– Mai bine taci. Erai mai simpatic când puneai întrebări.

Ea a armat pistolul cu un sunet metalic – *clic!* –, răsunând cu ecou în mintea lui Carter și declanșând imediat singura întrebare care conta în acele momente cu adevărat.

– *Ai de gând să mă ucizi?* a spus el cu glas spart.

Surpriză, surpriză. Femeia a scuturat din cap în semn că nu. Însă exista ceva în felul în care a făcut acel gest, ca și cum el ar fi pus o întrebare dificilă, la care răspunsul era mult mai greu de dat.

– Nu, nu am de gând să teucid, i-a explicat ea. *Tu vei face asta pentru noi.*

CARTEA ÎNTÂI

ARTA RĂZBUNĂRII

CAPITOLUL 1

AM PREDAT CÂNDVA un curs având o mahmureală de zile mari. Tâmpile îmi pulsau și îmi venea să vărs. Nu eram în cea mai bună formă, dar nici în cea mai proastă.

În cursul altui semestru, în perioada de dinaintea pandemiei de Covid-19, m-am îmbolnăvit de gripă. Aveam patruzeci de grade temperatură și eram mai palid decât creta. Cu altă ocazie, m-am chinuit cu o piatră la rinichi care m-a făcut să mă prăbușesc în agonie în timp ce analizam dacă Freud era obsedat sexual în legătură cu mama lui.

Cu toate astea, când trebuie să țină un curs despre psihologia deviantă, Dylan Reinhart nu dezertează, indiferent ce s-ar întâmpla.

Însă acum, pentru prima oară, pur și simplu nu aveam trageri de inimă.

Nu puteam anunța că sunt bolnav și nu mă pot prezenta să țin cursul. Dintre toate cursurile, acesta era unul la care știam că nu puteam lipsi.

Dacă studenții pot să se prezinte, atunci și eu pot, ce naiba?

- Bună dimineața tuturor, deși mi-aș dori cu adevărat să fie o dimineață bună, am spus eu pentru început.

Apoi am tăcut pur și simplu. Știam tot ce trebuia să spun, toate asigurările liniștitoare cum că procesul de doliu este de fapt foarte sănătos și că viața – indiferent cât de solicitantă ar fi câteodată, sau, exprimat mai bine, cât de nenorocită sau lipsită de orice speranță ar fi –, ea merită totuși întotdeauna să fie trăită. Moartea nu este plăcută. Dacă nu ar sta așa lucrurile, Papa nu ar avea un papamobil.

Cu toate astea, am rămas fără cuvinte. Nu puteam decât să mă uit neajutorat la studenții mei, care priveau fix spre mine. Percep ceva în ochii lor. Niciunul dintre noi nu avem cum să înțelegem.

E de presupus că sinuciderea este absurdă. Știam asta de multă vreme. La naiba, scrisesem despre asta pe larg în articole trimise la AJP, cu alte cuvinte *American Journal of Psychology*. Însă acum, gestul lui Carter era din cale afară de absurd, serios vorbesc.

Puștiul nu s-a născut în baza a treia.¹ Nu, el a avut șanse mult mai mari. Carter von Oehson s-a născut traversând a patra bază după ce a făcut un home-run și a câștigat Seria Mondială la baseball. În jocul al șaptelea, desigur. A fost fiul unui multimiliardar și parcă scos din GQ² – fiind atrăgător ca un model. Chiar așa. Carter apăruse cu câteva luni în urmă în numărul din septembrie al revistei, în cadrul unui articol cu titlul „Tineri din Ivy League”. El era Mister Yale.

Prin urmare, cum se face că acest tânăr, student de-al meu, fermecător cât cuprinde și având un viitor strălucit, a hotărât că, pur și simplu, asta nu este de ajuns? De ce, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, a folosit Instagram ca să anunțe că „nu totul este *atât de fantastic* precum cum pare” și că „nu mai simte imboldul”?

¹ În baseball, jucătorul de la baza a treia are o viață grea, trebuind să posede reflexe deosebite.

² Prescurtare pentru *Gentlemen's Quarterly*, revistă de modă, stil de viață etc., care se adresează elitelor.

Chiar și după acea postare, oamenii nu au vrut totuși să creadă acele afirmații. Acela era Carter. Un glumeț. Un provocator. Nu se ferea de lucruri dramatice – ba chiar le făcea curte. El avea să revină în campus dintr-o clipă în alta, numai zâmbete și hohote de râs. Așa a crezut toată lumea.

Însă după aceea, acele clipe s-au prelungit, devenind zile întregi. Atunci au fost chemați polițiștii din comitatul New Haven. După aceea, totul s-a transformat în știre – locală, în trei state, iar apoi pe plan național. În cadrul unui interviu, în timp ce stătea în fața Turnului Harkness, vechi de secole, colegul de cameră al lui Carter a declarat că acesta părăsise camera lor de la etajul întâi din căminul Old Campus purtând doar o haină călduroasă. Își luase cheia mașinii, dar nu și rucsacul.

Colegul de cameră nu a luat în seamă acel amănunt, deoarece Carter nu avea niciun curs marțea, și de aceea pleca din campus în acele zile. Câteodată se întorcea marți seara, alteori, a doua zi dimineață. Însă se întorcea întotdeauna.

Apoi a venit ziua de sâmbătă.

Nimeni nu îi putea învinui pe părinții lui Carter pentru că nu i-au înștiințat pe detectivi că fiul lor avea un velier Sunfish¹ în fața casei lor de la Darien, cu acces la ocean. Cine își pune în gând să navigheze cu o asemenea ambarcațiune în luna decembrie? În plus, trecuseră multe luni de când aceasta nu mai fusese amarată la vedere la docul casei, fără a mai vorbi că vela era configurată. În luna august, înainte de a se întoarce pentru alegerea programei ca boboc, Carter dezamblase ambarcațiunea și o depozitase în garaj.

Un lucrător din echipa de întreținere de la Clubul Toke-neke, aflat la mai puțin de un kilometru și jumătate de casa familiei von Oehson, a fost primul care a zărit ambarcațiunea la ora refluxului, în dimineața zilei de sâmbătă. Ambarcațiunea

¹ Ambarcațiune de mici dimensiuni pentru o persoană, cel mult două, având o singură velă.

Sunfish era blocată pe o parte laterală a unui dig care proteja plaja clubului. Fusese adusă la țarm, intactă, cu excepția zgârieturilor adânci suferite la prova. S-a tras concluzia că tânărul Carter plecase în larg și doar barca se întorsese.

Paza de Coastă și-a încheiat căutările după douăzeci și patru de ore. Apele din jurul digului au fost cercetate de scufundători, cu toate că, dacă tânărul s-ar fi înecat accidental, era de presupus că trupul lui ar fi plutit ori ar fi fost cărat de valuri spre țarm. La sfârșitul weekendului a rămas o singură concluzie logică, mai ales ținându-se seama de postarea lui de pe Instagram. Nu era vorba de ceva accidental în înecul lui.

– Profesoare Reinhart.

Nu știu precis care dintre studenți vorbise cu glas tare. Puteam paria că nu fusese doar unul. Nu aveam idee cât de mult stătusem acolo, înapoia pupitrului, complet amețit.

– Iertați-mă. Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– V-ați oprit din prelegere, a spus un student din primul rând.

– Așa e, sigur vă simțiți bine? a întrebat cineva din rândurile din spate. Am reușit să revin la realitate. Amfiteatrul, studenții mei și lucrul cel mai important, scopul meu, mi-au devenit dintr-odată mai clare.

– Să ieșim de aici, am propus. Urmați-mă cu toții.

CAPITOLUL 2

MANUALUL PROFESORULUI de la Yale nu conține nicio indicație privind ieșirile spontane în aer liber. Dacă mă gândesc mai bine, sigur nu este menționată niciunde existența unui asemenea manual. Dacă există, eu sigur nu l-am citit.

Pe de altă parte, nu este ca și cum aș duce studenții la cățărare pe stânci sau să facă salturi bungee. Ne îndreptam doar spre Rotonda Woolsey, care slujește ca intrare la Sala Woolsey, cel mai spațios amfiteatru din campus. Nici măcar când am pătruns în frig, niciunul dintre studenții mei nu a știut de ce ne aflam acolo. Așa și voiam să stea lucrurile.

– Vă rog să vă răspândiți prin rotondă, le-am spus eu.

Există motive evidente de ce Whiffenpoofs¹, și practic orice alt grup acapella de la Yale, a cântat în Rotonda Woolsey. Adevărul pe scurt? Acustica. Nicăieri altundeva în campus sunetele nu capătă ecou, nu reverberează și nu răsună la fel de bine și de frumos ca în rotonda aceasta veche de mai bine de un secol.

¹ Grup coral de la Yale în care sunt selecționați doar paisprezece studenți în fiecare an.